

„Благослови ли? Той са наема на работа, която не е негова, нъ моя.

— Този твой ли е? попита умилно председателятъ.

— Мой е, господине, отговори Семо.

— На колко години е?

— Двайсетъ и три.

— Добъръ юнакъ! Нежененъ ли е?

— Нежененъ; — момакъ.

— Дѣдо, тогова ли да земемъ?

— Когото искате Ваша милость.

„На мърката“! извика председателятъ.

Алекси бѣше момакъ, едъръ, здравъ, спретнатъ и личенъ. Още той не стѣпилъ на мърката, ето го малкиятъ синъ Семовъ, Кодратъ, колѣнничъ предъ присѣтствующицѣ и каза: „Господа! азъ схмъ онеправданъ, защо не попитате и мене искамъ ли да отида за братията си или не? Нима като схмъ по-малѣкъ отъ тѣхъ, та схмъ и по-глунавъ, или неврѣденъ? Татко! благослови ма за да отида азъ на царюва служба“, каза на баща си, като стоѣше още на колѣнѣ. „Азъ са вричамъ и закѣвамъ да служа вѣрно и честно. Ако и да схмъ най-младиятъ отъ братията си, азъ ще глѣдамъ да не засрамя никого отъ нашето семейство. Добъръ и послушливъ схмъ билъ при тебе, татко, не е ли тѣй? еднакво добъръ и послушливъ ще бѣда и въ царската служба. Благослови ма! Азъ не желая да са върна у дома.

Старецътъ Семо заплака. „Христосъ съ тебе, милии синко, азъ обичахъ тебе повече отъ сичкитѣ, защото ми си най-малкиятъ, най-милиятъ, винаги ти бѣше при мене и ма утѣшаваше. . .

— Вино пие ли? попита председателятъ.

— Нито вино, нито ракия, отговори Семо; отъ моятъ синове, слава Богу, никой не употребява пие-то; само азъ грѣшния си посербвамъ напхти и зарадъ тѣхъ.

— Сега кого да земемъ?

— Когото искате.